

Arrest

nr. 104 902 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 februari 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 26 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. SAS en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 29 januari 2013 een tweede asielaanvraag in. Bij beslissing van 8 februari 2012 werd de asielaanvraag niet in overweging genomen, onder bijlage 13^{quater}. Dat is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat de betrokkene op 23 maart 2012 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 15 mei 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 6 juli 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 december 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de betrokkene op 29 januari 2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat de betrokkene vijf overlijdensaktes alle dd. 04/11/2012 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

Overwegende dat de betrokkene een 'taskara' naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een 'taskara' naar voren bracht, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt van wat volgens hem foto's zijn van hem en van zijn familie waarbij opgemerkt moet worden dat een foto enkel is wat ze is, een afbeelding van mensen of gebouwen zonder aanduiding van wie de personen zouden zijn of waar of wanneer de foto's genomen zouden zijn. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn oom met een vraag van de bevestiging van de studie van de betrokkene en de bevestiging van de studie naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat het hier een studie van 2010 betreft, dat de oom van de betrokkene een dergelijke vraag reeds eerder had kunnen stellen, dat de betrokkene een dergelijke bevestiging reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 11/01/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Voorafgaand: een motivering moet juist zijn. Verweerster tracht haar motiveringsplicht te verengen tot een strikt formele verplichting, waarbij zij haar plicht slechts zou hebben geschonden indien de motivering de bestuursde (i.e. Verzoeker) niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat het niet mogelijk is om tegelijk de formele motiveringsplicht aan te voeren en inhoudelijke kritiek te leveren. Verweerster werpt op dat Verzoeker de in de weigering tot inoverwegingname opgenomen motieven goed begrepen heeft, en besluit daarom dat zij haar motiveringsplicht niet geschonden heeft. Verweerster gaat echter voorbij aan het feit dat de in de aangevochten beslissing opgenomen motieven ook juist moeten zijn. Art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stelt immers uitdrukkelijk dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn. Dit houdt in dat de motivering de genomen beslissing moet verantwoorden. Uit de rechtspraak blijkt duidelijk dat dit slechts mogelijk is indien de aangevoerde motieven juist zijn. Zo werd het ontslag van een ambtenaar, dat gemotiveerd was door een afwezigheid die volgens het bestuur niet gedekt werd door een medisch getuigschrift, terwijl de betrokkene wel degelijk een medisch getuigschrift had verstuurd en het bestuur dit ook had ontvangen, gebaseerd op een onjuist motief, bijgevolg vernietigd. Ook wanneer een milieuvergunning werd geweigerd omdat de inrichting gelegen is op 330 meter van een woonuitbreidingsgebied, terwijl dit in werkelijkheid meer dan 800 meter is, is de beslissing niet afdoende gemotiveerd. Het is bovendien niet vereist dat onomstotelijk vaststaat dat de motivering niet feitelijk correct is. Het volstaat dat er een ernstige reden is om te twifelen aan de feitelijke correctheid van de motivering of dat de verwerende partij niet aantoont dat het

weigeringsmotief feitelijk juist is, terwijl uit de stukken van het dossier het tegendeel kan worden afgeleid.

De in de beslissing opgenomen motivering is gebrekkig

De motivering m.b.t. de overlijdensaktes is feitelijk onjuist. De nieuwe asielaanvraag van Verzoeker is in de eerste plaats ingegeven door de tragische aanslag waarbij het volledige gezin van Verzoeker om het leven is gekomen. Verzoeker heeft een oprechte vrees dat deze aanslag een wraakactie van de Taliban was, omdat hij en zijn gezin hebben geweigerd mee te werken met de Taliban. Deze vrees wordt bevestigd door de feiten die hij via zijn oom vernomen heeft, nl. dat, nadat Verzoeker gevlucht is, de Taliban zijn vader benaderd heeft en geëist heeft dat hij Verzoeker aan de Taliban zou overhandigen, of de Taliban zou zijn hele gezin vermoorden. De vader van Verzoeker weigerde dit; op 4 november 2012 heeft de Taliban haar dreigement uitgevoerd. Toen Verzoeker deze verschrikkelijke feiten vernam, besefte hij dat hij niet naar huis kon terugkeren (zijn oom vroeg hem dit ook uitdrukkelijk; Verzoeker mocht zijn oom zelfs niet meer terugbellen, omdat deze laatste angst had voor represailles) en besloot Verzoeker een nieuwe asielaanvraag in te dienen - wat hij deed zodra hij de nodige bewijsstukken ontvangen had van zijn oom. In haar motivering overloopt de Dienst Vreemdelingenzaken de verschillende stukken die Verzoeker heeft bijgebracht, om uiteindelijk in het algemeen te besluiten dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna "Vreemdelingenwet"). Zij kan deze beslissing uiteraard slechts nemen indien geen enkel feit of stuk dat Verzoeker heeft overgemaakt bij de indiening van zijn tweede asielaanvraag, in aanmerking komt als nieuw gegeven dat deze vrees aannemelijk maakt (art. 51/8 van de Vreemdelingenwet). De overlijdensaktes zijn cruciaal bij de tweede asielaanvraag van Verzoeker, aangezien hieruit hét nieuwe element (m.n. het overlijden van zijn gehele gezin als gevolg van een bomaanslag door de Taliban) blijkt waarop Verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt en dat Verzoeker ten gronde onderzocht wenst te zien.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat in haar motivering niet in op het overlijden van het gezin van Verzoeker. Zij beperkt zich tot de volgende stelling: "Overwegende dat de betrokkene vijf (sic) overlijdensaktes alle dd. 04/11/2012 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag".

Zij verduidelijkt daarbij geenszins op welk moment Verzoeker deze stukken dan wel had kunnen bijbrengen. De overweging dat Verzoeker de overlijdensaktes reeds naar voren had kunnen brengen, is klaarblijkelijk slechts een loutere veronderstelling die de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins heeft onderzocht, laat staan bewezen.

Zoals hieronder zal worden aangetoond, is deze veronderstelling feitelijk onjuist en vormt zij bijgevolg geen afdoend motief. De eerste asielaanvraag van Verzoeker werd immers al afgewezen op 6 juli 2012. Het gezin van Verzoeker kwam pas om het leven op 4 november 2012. Het spreekt dan ook voor zich dat Verzoeker de zes overlijdensaktes nog niet kon meedelen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat Verzoeker de overlijdensaktes nog had kunnen meedelen tijdens de beroepsprocedure, dient Verzoeker er op te wijzen dat dit ook onmogelijk was.

Zoals reeds meegedeeld bij zijn tweede asielaanvraag, ontving Verzoeker de stukken immers pas eind januari 2013, ruim nadat Uw Zetel reeds uitspraak had gedaan.

Minstens kan er worden getwijfeld aan de feitelijke correctheid van de stelling dat Verzoeker de overlijdensaktes reeds vroeger had kunnen bijbrengen. De Dienst Vreemdelingenzaken toont alleszins geenszins aan dat dit inderdaad het geval is.

Het spreekt trouwens vanzelf dat Verzoeker deze stukken meteen had overgemaakt aan Uw Zetel, indien hij ze had ontvangen voordat zijn zaak in beraad was genomen; Hij had er immers geen enkel belang bij om dit niet te doen.

Toen Verzoeker op 12 december 2012 het overlijden van zijn gezin vernam, kon hij dit nieuwe feit ook niet meer aan Uw Zetel voorleggen. Nadat de zitting heeft plaatsgevonden, kunnen de debatten immers niet meer worden geopend om nieuwe feiten en/of stukken toe te voegen. Zo stelde de Raad van State in een arrest van 16 maart 2009 "dat de wetgever (...) ook heeft gewild dat nieuwe gegevens ten laatste op de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgestelde rechtsdag worden aangebracht; dat één en ander leidt tot het besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de wil van de wetgever zou miskennen wanneer hij de debatten zou heropenen om reden dat de asielzoeker tijdens het beraad nieuwe gegevens heeft ontdekt; dat dergelijke nieuwe gegevens eventueel in het kader van een nieuwe asielaanvraag kunnen worden aangebracht, maar geen aanleiding kunnen geven tot heropening der debatten". Het is duidelijk dat de motivering m.b.t. de overlijdensaktes onjuist is. In tegenstelling tot wat

de Dienst Vreemdelingenzaken beweert in haar motivering, kon Verzoeker deze stukken niet eerder bijbrengen. De Dienst Vreemdelingenzaken wist dit ook, aangezien Verzoeker dit bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag heeft meegedeeld en zelfs de enveloppe waarin hij de stukken heeft ontvangen mee heeft overgemaakt. Om deze redenen dient de weigering tot in overwegingname van 8 februari 2013 te worden vernietigd.

In ondergeschikte orde: de motivering m.b.t. de overlijdensaktes is onvolledig (minstens onduidelijk). In haar nota met opmerkingen van 14 maart 2013 stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat Verzoeker niet aannemelijk maakt dat de stukken die hij bijbrengt, betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag. Dit laatste is een nieuw motief ten opzichte van de bestreden beslissing. In de motivering opgenomen in de beslissing tot niet inoverwegingname heeft de Dienst Vreemdelingenzaken m.b.t. de overlijdensaktes uitsluitend aangevoerd dat Verzoeker deze stukken al eerder had kunnen neerleggen; zij heeft echter niet aangevoerd dat deze stukken naar mening van de Dienst Vreemdelingenzaken niet in aanmerking kwamen als 'nieuwe stukken' omdat zij betrekking zouden hebben op feiten die zich hebben afgespeeld voordat de beroepsprocedure tegen zijn eerste aanvraag was afgehandeld. Indien Verweerster meende de overlijdensaktes buiten beschouwing te kunnen laten omdat zij geen nieuwe feiten zouden bevatten, diende zij dit argument uiteraard op te nemen in haar motivering; zij heeft dit evenwel niet gedaan. Verzoeker kan dan ook alleen maar vaststellen dat de motivering zoals die is opgenomen in de beslissing tot niet inoverwegingname onvolledig (minstens onduidelijk) en dus niet afdoende is. Verweerster stelt in haar nota met opmerkingen zelf dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft "de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft". Het spreekt vanzelf dat zulk inzicht niet verschaft wordt wanneer niet eens alle motieven in de beslissing worden weergegeven. Om deze redenen dient de weigering tot niet inoverwegingname van 8 februari 2013 te worden vernietigd.

Er is wel degelijk sprake van nieuwe gegevens. Elk van de boven beschreven schendingen volstaat op zich al om de nietigheid van de bestreden beslissing uit te spreken. Aangezien de motivering m.b.t. de feiten waarop de nieuwe stukken betrekking hebben niet in de bestreden beslissing werd opgenomen, dient Verzoeker hier strikt genomen verder niet inhoudelijk op in te gaan. Desalniettemin zal Verzoeker dit volledigheidshalve toch doen en daardoor ook aantonen dat de algemene stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken dat Verzoeker "geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980", onjuist is. De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat het overlijden van het gezin van Verzoeker geen nieuw feit is, aangezien het zich heeft voorgedaan voordat er een definitieve uitspraak was in zijn beroepsprocedure, en schermt met art. 51/8 van de Vreemdelingenwet. Art. 51/8 van de Vreemdelingenwet zegt in dit verband letterlijk: "De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen." Het woord 'kunnen' is in dit verband cruciaal. De feiten hebben zich inderdaad voorgedaan terwijl de beroepsprocedure nog niet beëindigd was. Indien Verzoeker deze feiten ten laatste op 5 december 2012 had vernomen, had hij deze inderdaad nog kunnen naar voren brengen tijdens zijn eerste asielprocedure. 5 december 2012 is de uiterste datum waarop Verzoeker de feiten en/of stukken had kunnen bijbrengen, aangezien op die dag de beroepszitting plaatsvond en nadien geen nieuwe stukken meer kunnen worden bijgebracht (zie supra paragraaf 18 in fine, p.6).

Zoals reeds verduidelijkt, heeft Verzoeker in casu pas nadien kennis gekregen van deze feiten. Hij kon deze dan ook onmogelijk vroeger bijbrengen. De interpretatie van de Dienst Vreemdelingenzaken van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals die blijkt uit de nota met opmerkingen van 15 maart 2013, heeft bijzonder verregaande gevolgen. Een asielzoeker die door omstandigheden tussen de zitting en de uitspraak van Uw Zetel, of nadat Uw Zetel uitspraak heeft gedaan, verneemt dat zich tijdens deze procedure relevante en mogelijk doorslaggevende feiten hebben voorgedaan, heeft pech. In de eerste procedure, tijdens dewelke de feiten zich hebben voorgedaan, kan hij die feiten niet meer inroepen; in een eventuele tweede procedure kan hij deze feiten ook niet meer inroepen, omdat ze hebben plaatsgevonden tijdens de eerste procedure. Hoe ernstig ook de nieuwe feiten, en hoe onomstotelijk ook hun bewijs, de betrokkene kan ze om louter chronologische- / procedureredenen nooit inroepen. Deze interpretatie maakt de toegang tot een tweede procedure dan ook onmogelijk voor de asielzoeker die zich in deze situatie bevindt. Verzoeker verwijst in dit verband naar de artikelen 32 en 34 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna "Procedurerichtlijn"). Art. 32 van de Procedurerichtlijn stelt inderdaad dat een volgend asielverzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek moet worden onderworpen om na te gaan of er "nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd". Deze omschrijving is alleszins ruimer dan de voorwaarde die de Dienst Vreemdelingenzaken stelt, in die zin dat zij niets zegt over het

tijdstip waarop de feiten zich moeten hebben afgespeeld. Art. 34 van de Procedurerichtlijn stelt dat lidstaten i.v.m. dit voorafgaand onderzoek bepaalde regels kunnen vaststellen. Zo kan een lidstaat bepalen dat nieuwe gegevens door de betrokken asielzoeker binnen een bepaalde periode nadat hij ze heeft verkregen, moeten worden overgelegd (art. 34 1. B van de Procedurerichtlijn); België heeft er voor gekozen om zulke termijn niet in te voeren. Belangrijker is echter het laatste deel van art. 34 van de Procedurerichtlijn, dat stelt: “de regels mogen de toegang voor asielzoekers tot een nieuwe procedure echter niet onmogelijk maken en evenmin leiden tot daadwerkelijke ontzegging of verregaande inperking van een dergelijke toegang”. Indien men art. 51/8 van de Vreemdelingenwet zo interpreteert dat feiten die zich hebben voorgedaan voordat de debatten gesloten werden, maar pas nadien vernomen worden, niet meer kunnen worden ingeroepen in een nieuwe procedure, is dit artikel in strijd met de Procedurerichtlijn. De Procedurerichtlijn moest ten laatste op 1 december 2007 zijn omgezet. Na het verstrijken van de omzettingstermijn is elke rechter verplicht om het nationale recht richtlijnconform uit te leggen, zelfs nationale regels die niet specifiek ter omzetting van de richtlijn zijn uitgevaardigd. Om deze reden moet art. 51/8 van de Vreemdelingenwet zo worden geïnterpreteerd dat feiten die zich hebben afgespeeld tijdens een vorige asielprocedure maar pas nadien ter oren komen van de betrokken asielzoeker, nog wel een nieuwe procedure kunnen rechtvaardigen. Dit geldt onder meer voor feiten waarvan de betrokkene kennis krijgt tussen de zitting en de uitspraak van Uw Zetel. Wanneer een asielzoeker gegevens - die zich hebben voorgedaan tijdens de laatste fase van zijn vorige asielprocedure - verneemt tussen de zitting en de uitspraak van Uw Zetel, dan moeten deze gegevens ook kwalificeren als gegevens die “zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”. De asielzoeker kon de nieuwe gegevens immers niet bijbrengen tijdens die fase. Hij moet dus de gelegenheid hebben om ze tijdens een nieuwe procedure in te roepen. Om deze redenen is er in zulk geval wel degelijk sprake van nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet. Ook in het bovengenoemde arrest van 16 maart 2009 lijkt de Raad van State deze interpretatie te volgen. In deze zaak wenste de asielzoeker nadat de zaak in beraad was genomen, stukken neer te leggen die betrekking hadden op feiten die zich hadden voorgedaan voordat de zaak in beraad was genomen. De Raad van State antwoordde dat deze stukken niet meer konden worden neergelegd in de in beraad genomen zaak, maar dat dergelijke nieuwe gegevens eventueel wel in het kader van een nieuwe asielaanvraag kunnen worden aangebracht. Dit is in casu het geval: het overlijden van de gezinsleden van Verzoeker heeft zich voorgedaan voordat de zaak in beraad was genomen. Dat feit kon niet meer aan Uw Zetel worden voorgelegd toen Verzoeker het op 12 december 2012 vernam, aangezien de debatten toen gesloten waren. Het materiële bewijs van dat feit heeft verzoeker pas eind januari 2013 ontvangen, na de uitspraak van Uw Zetel. Ook dat bewijs kon dus, in het kader van de eerste procedure, onmogelijk aan Uw Zetel worden voorgelegd. Dat feit, en die bewijsstukken, gelden dus wel degelijk als ‘nieuwe gegevens’ in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aangezien Verzoeker wel degelijk nieuwe feiten heeft bijgebracht, is ook de algemene stelling dat Verzoeker “geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980” onjuist. Om deze redenen dient de weigering tot niet inoverwegingname van 8 februari 2013 te worden vernietigd.”

2.2. Verzoeker stelt dat hij nieuwe feiten aanbracht in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Hij betoogt dat zijn nieuwe asielaanvraag is gebaseerd op de bomaanslag van 4 november 2012 waardoor zijn hele familie is omgekomen. Hij verklaart een oprechte vrees te hebben dat de aanslag een wraakactie van de Taliban was, omdat zijn familie de medewerking zou hebben geweigerd. Zijn vrees zou bevestigd worden door de geruchten die hij via zijn oom heeft vernomen. Hij werpt op dat hij zes overlijdensaktes van 4 november 2012 naar voor bracht. Hij meent dat deze in overweging dienden te worden genomen omdat zijn eerste asielprocedure definitief afgesloten werd op 18 december 2012, terwijl hij de genoemde stukken pas in zijn bezit kreeg na die datum. Hij stelt dat hij kennis kreeg van de gebeurtenissen op 12 december 2012, terwijl zijn beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de Raad was voorgekomen op 5 december 2012. Hij meent dat de beoordeling van de verwerende partij, met name dat hij de genoemde stukken had kunnen overmaken voor de definitieve afsluiting van de eerste asielaanvraag, manifest onjuist is. Hij stelt dat uit deze stukken bovendien het nieuwe element blijkt, dat ten gronde diende te worden onderzocht.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat artikel 149 van de Grondwet niet toepasselijk is op administratieve beslissingen. (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen bij toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit verzoekers betoog blijkt dat zijn kritiek louter betrekking heeft op het onderdeel van de motivering waarbij werd geoordeeld als volgt:

"Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 december 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene vijf overlijdensaktes alle d.d. 04/11/2012 naar voren brengt, waarbij opgemerkt moet worden dat betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van de tweede asielaanvraag volgende verklaring heeft afgelegd.

"Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag ?

Ik ben echt niet tevreden, ik snap niet dat ik de vorige keer een negatieve beslissing heb gekregen.

Er werd getwijfeld over mijn afkomst. Ik kan alles zeggen over Afghanistan, wat verwachten jullie dat ik jullie lever?

Ik heb problemen in mijn land en kan niet terug keren.

Na de negatieve beslissing heb ik gebeld naar mijn familie, maar zij namen niet op. Het was onmogelijk om contact te nemen met mijn familie, ik heb op verschillende manieren geprobeerd.

Dan heb ik gebeld naar mijn oom en heb hem gezegd dat ik hen niet kan bereiken.

Hij gaf het excuus dat er waarschijnlijk iets mis zou zijn met hun gsm-toestellen.

Ik ben blijven proberen en omdat ik nog steeds geen contact met hen kon krijgen heb ik terug naar mijn oom gebeld.

Mijn oom zei toen vlakaf dat ik niet meer moest bellen want dat mijn familie dood is.

Toen heeft mijn oom alles aan mij verteld.

Toen hij me zei dat mijn familie overleden was ben ik flauw gevallen en sindsdien heb ik niet meer met mijn oom gesproken.

Een tijdje geleden sprak ik met mijn maatschappelijk assistent, die zei me dat ik mijn opvang zou kwijt spelen omdat ik een negatieve beslissing had gekregen. Ik moest een nieuwe aanvraag doen.

Ik heb terug contact opgenomen met mijn oom om te vragen wat er juist gebeurd was.

Mijn oom zei dat mijn ontvoerders 100.000 USD aan mijn vader hadden gevraagd.

Mijn vader kon dat niet betalen.

Nadat ik gevluht ben hebben ze een bom gegooid op het huis van mijn ouders.

Zo is mijn familie omgekomen.

Mijn familie werd vermoord door die mannen die mij ontvoerd hadden.

Ik heb mijn oom gezegd dat ik hier ook problemen heb en dat ik een negatieve beslissing heb gekregen. Ik heb mijn oom dan ook gevraagd om een bevestiging van mijn school te bekomen als bewijs dat ik daar gestudeerd heb om mijn afkomst aan te tonen. Ik heb hem ook bewijsstukken omtrent de dood van mijn familie gevraagd. Mijn oom heeft mij alles opgestuurd. Ik hoop dat het nu voldoende is voor jullie."

Uit geciteerde verklaring blijkt dat verzoeker geen enkele datum heeft vermeld bij de dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker vermeldt het feit dat hij pas kennis kreeg van de gebeurtenissen/overlijdens op 12 december 2012 voor het eerst voor de Raad.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog: de gemachtigde *"verduidelijkt daarbij geenszins op welk moment Verzoeker deze stukken dan wel had kunnen bijbrengen. De overweging dat Verzoeker de overlijdensaktes reeds naar voren had kunnen brengen, is klaarblijkelijk slechts een loutere veronderstelling die de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins heeft onderzocht, laat staan bewezen."*

Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij de belangrijkste feiten van zijn asielaanvraag uit zichzelf naar voren brengt. De tweede asielaanvraag staat of valt met de datum 12 december 2012 om na te kunnen gaan of de overlijdens van zijn familieleden nieuwe gegevens zijn die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker betwist niet dat het overlijden van zijn familieleden, en de desbetreffende overlijdensaktes van 4 november 2012 geen betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de definitieve afsluiting van zijn eerste asielaanvraag op 18 december 2012, in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Hij verklaart, enerzijds, louter dat de feiten hem niet bekend waren op het moment van de zitting waarop zijn beroep gericht tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd behandeld. Anderzijds verklaart hij dat hij pas in het bezit kwam van de overlijdensaktes nadat het arrest van 18 december 2012 werd geveld.

Dit betoog kan geen aanleiding geven tot het indienen van een meervoudige asielaanvraag op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat niet is voldaan aan de voorwaarden in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, is zijn opmerking dat *"uit de voorgelegde overlijdensaktes bovendien het nieuwe element blijkt, dat ten gronde diende te worden onderzocht"* niet ter zake dienend.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij, met de gegevens die zij had op het moment van de bestreden beslissing, op een kennelijk onjuiste of onredelijke wijze tot de beoordeling is gekomen dat hij de overlijdensaktes van 4 november 2011 had kunnen voorleggen voor de afsluiting van de eerste asielaanvraag op 18 december 2012.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen rechtsregels en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door:	
dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC